

สารบัญ

บทนำ

13

บทที่ 1

ความสัมพันธ์กับคนอื่น

หากไร้ความยึดติด ก็ไร้ความกังวลใจ

- เมื่อรู้สึกรังเกียจเป็นทุกข์
ลองมองคนที่ด้อยกว่าเราดู
- ถ้าอยากเป็นที่รัก ถึงกล้าที่จะถูกเกลียด
- แก้ปัญหาอย่าแข่งด้วยการขยายขอบเขต
ความสนใจของตัวเอง

19

22

24

- ถ้าเข้าหาคนอื่นไม่เก่งก็ลองยิ้มไว้ก่อน **27**
- การเข้าหาคนอื่นไม่เก่งยังดีกว่า
การตีสนิทคนอื่นแบบไร้มารยาท **29**
- ลองถามเกี่ยวกับความสำเร็จของคนอื่น
แล้วจะเลิกอิจฉาเขาได้เอง **32**
- อยากทำอะไรก็ทำไป ไม่ต้องแคร์
พวกที่ชอบหาเรื่องตำหนิหรือ **34**
- ถ้าเหนื่อยกับการเล่นโซเชียล
ก็เลิกเล่นไปเถอะ **36**
- จะหลุดหลุดบ้างก็ไม่เป็นไรหรอก
ขอแค่ไม่ระบายอารมณ์ใส่คนอื่นก็พอ **40**
- ถ้าอยากมีเพื่อนเพิ่มขึ้นก็ต้อง
ลด “เงื่อนไขการเป็นเพื่อน” ลง **42**
- เมื่อรู้ตัวว่าทำผิดให้ขอโทษไว้ก่อน
ไม่ต้องแก้ตัวอะไรทั้งนั้น **45**
- อย่าพยายามทำตัวเป็นคนที่
ไม่อ่านบรรยากาศ **47**

- ทุกคนล้วนเป็นมนุษย์เหมือนกัน
ไม่ต้องเกรงใจอะไรมากนักหรอก **49**
- สิ่งที่จะช่วยกอบกู้โลกได้มีแต่เงินเท่านั้นแหละ **52**
- เกย์เองก็มีหลายแบบ เลิกคาดหวังว่า
เกย์จะเป็นแบบนั้นแบบนี้เถอะ **54**

บทที่ 2

ปรีกษาปัญหาคือความรัก

ความสุขของเรา เราต้องเป็นคนกำหนดเอง

- ต้องทำยังไงถึงจะได้เจอคนที่ชอบ **58**
- พอหาคู่แต่งงานไม่ได้สักที
ก็เริ่มรู้สึกว่าคุณค่า **61**
- ตั้งสเปกสูงจนหาแฟนไม่ได้สักที **65**

○ อยากขอแบบคนอื่นบ้าง	67
○ ต้องทำยังไงถึงจะเลิกชอบคนห่วยๆ ได้	69
○ มักจะไม่ได้คบเป็นแฟนกับ คนที่มีเซ็กซ์กันก่อน	72
○ คบกับใครก็คบได้ไม่นานเลย	75
○ หึงหวงจนเผลอผูกมัดแฟนทุกที	77
○ ไม่ได้มีเซ็กซ์กับแฟนนานแล้ว	79
○ หงุดหงิดกับสามีที่ไม่ให้ ความร่วมมือกันบ้างเลย	81
○ เลิกเป็นคู่กับสามีคนอื่นไม่ได้	84
○ เคยหย่าและมีลูกติด ก็เลยไม่กล้า พัฒนาความสัมพันธ์กับคนที่ชอบ	86
○ กลุ้มใจว่าควรคัมเอาต์ดีไหม	88
○ อยากเลิกกับแฟน แต่เลิกไม่ได้สักที	91
○ ยังกังวลกับความรักครั้งเก่าอยู่	95

บทที่ 3

งาน

หาเงินແ່ພອໃຫ້ ມື່ອດຕາຍກໍພອແລ້ວ

- ทำทำอะไรให้ร้านแล้วค่อยลาออก **100**
- ฝึกอบรมพนักงานอย่างใกล้ชิด **103**
- ฝึกฝนตัวแทนของเรา **105**
- ตำหนิในที่ลับ ชื่นชมในที่แจ้ง **107**
- คนที่ทำงานได้ง่ายที่สุดคือคนซื่อ **109**
- ถ้าไม่สามารถปฏิบัติตามครรลอง
ที่ไม่สมเหตุผลได้ก็ลาออกซะเถอะ **113**
- เลือกใช้วิธีรับมือที่เหมาะสมกับ
บุคลิกของพนักงานใหม่ **116**
- ลองนึกดูว่าคนที่เก่งกว่าเราจะทำอย่างไร
เมื่ออยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกัน **118**
- คนที่ไปดื่มสังสรรค์กับที่ทำงาน
ย่อมได้เปรียบกว่าคนที่ไม่ไป **121**

- ลองทำสิ่งที่ไม่อยากทำ
หรือสิ่งที่คิดว่าไม่สร้างผลลัพธ์ใดๆ บ้าง **124**
- คนที่ไม่สนใจใครเลยไม่มีวันเติบโต
ในการทำงานได้หรอก **126**
- ถ้าไม่มีเงินก็จงฝึกออมเงิน
ถ้าออมเงินไม่สำเร็จก็จงเปลี่ยนงาน **128**
- ถึงแม้จะไม่ได้ทำงานอะไรก็ไม่จำเป็น
ต้องหยุดหยัดกับคำพูดของคนอื่น **130**

บทที่ 4

วิถีชีวิต

มาใช้ชีวิตอย่างสบายๆ และสนุกสนานกันเถอะ

- เอาเงินที่ได้จากการขายตัวให้พ่อ
เพื่อแก้ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว **134**
- ถ้าตัวเราในตอนนี้มีความสุข
เรื่องราวในอดีตก็จะมีคามหมายขึ้นมา **136**

- ถ้าเราเลือกใช้ตัวตนที่เหมาะสมกับ
สถานการณ์ก็จะไม่บอบช้ำใจ **138**
- ถึงจะไม่มีสิ่งที่อยากทำ
แต่ก็มีชีวิตที่อึดเอนได้ **140**
- บางครั้งความชอบก็ไม่มีประโยชน์อะไร
และมีสิ่งที่เราทำได้ดีแม้จะไม่ชอบมัน **144**
- การจินตนาการเป็นสิ่งสำคัญ **147**
- จงต่อสู้ในสนามที่ใช้จุดแข็งของตัวเองได้ **150**
- ความต่อเนื่องคืออาวุธที่แข็งแกร่งที่สุด **152**
- เขียนความกังวลลงบนกระดาษ
เพื่อเปลี่ยนให้เป็นสิ่งที่มองเห็นได้ชัดเจนขึ้น **155**
- ตั้งเป้าหมายว่าจะตายอย่างไรดี **157**
- คิดถึงอนาคตไปก็เปล่าประโยชน์ **160**
- เมื่อมีปัญหาหลุมใจ ทางเลือกของเรา
มีแค่จะทำหรือไม่ทำ **163**

บทส่งท้าย **167**

ประวัติผู้เขียน **171**

บทนำ

สวัสดีค่ะทุกคน บางคนคงเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกสินะ ขอแนะนำตัวสั้นๆ แล้วกัน ฉันชื่อคามาทาคู เป็นเกย์ที่ชอบโพสต์คลิปวิดีโอลงทวิตเตอร์นะ คลิปวิดีโอของฉันจะเป็นการบ่นนู่นนี่นั่นเกี่ยวกับเรื่องน่ารำคาญในชีวิต น่าซึ่งใจที่เมื่อราว 1 ปีก่อนมันเกิดปังมากจนกลายเป็นไวรัลขึ้นมา ตอนนั้นฉันเลยมีผู้ติดตามกว่า 800,000 คนแล้ว ขนาดตัวฉันเองยังตกใจเลยอ้อ ปกติแล้วฉันทำงานที่บาร์เกย์อย่างบันเทิงเรจใจในย่านคาบุกิโจ เขตชินจูกุจ้า!

ในหนังสือเล่มนี้ฉันจะพาล่ามุ่นุ่นนี้กันอย่างหน้าใจยิ่งกว่าในคลิปวิดีโอ โดยเล่าทุกเรื่องอย่างหมดเปลือกทั้งเรื่องน่าโมโห และเรื่องที่สงสัยว่า “ทำไม” เรื่องเกี่ยวกับความรักก็มีนะ แต่

ด้วยความที่ตัวเองเป็นเกย์ ฉันกลัวว่าเนื้อหาจะเอนเอียงไปทาง
คนที่ เป็นเหมือนกับฉันมากไปหน่อย ฉันก็เลยลองตอบปัญหา
ความรักที่ได้รับฟังมาจากลูกค้าที่ร้าน รวมถึงคนที่ส่งข้อความ
ส่วนตัวมาปรึกษาทางทวิตเตอร์ด้วย แต่ขอโทษไว้ก่อนเลย
แล้วกันที่ฉันอาจจะไม่เข้าใจความกลัดกลุ้มของทุกคน แล้วก็
เปลอสรูปอะไรอย่างสุดโต่งไป ขอโทษจริงๆ นะ ฉันมักจะ
คิดอะไรง่าย ๆ เสมอเลยว่า “แค่ ○○ ก็หมดเรื่องแล้วนี่” หรือ
“งั้นก็เลิกกันซะสิ” มานี้ๆ ดูแล้ว นอกจากปัญหาความรัก
ฉันก็มักจะคิดคำตอบทำนองนั้นกับปัญหาอื่นๆ เหมือนกันนี่นา

ปกติแล้วฉันไม่มีเรื่องกลุ้มใจหรอก ไม่แคร์สายตาของ
คนอื่นด้วย เรียกได้ว่าทำอะไรตามใจชอบสุดๆ ไปเลย ฉันมี
แนวทางการใช้ชีวิตและหลักคิดเป็นของตัวเองก็จริง แต่ไม่มี
เรื่องที่ยากบอกกับทุกคนเป็นพิเศษหรอก ฉันคิดว่าทุกคน
แค่ใช้ชีวิตตามใจชอบก็พอแล้ว ถ้าอย่างนั้นทำไมฉันถึงเขียน
หนังสืออะไรหรือ คนที่ได้รับข้อเสนอจากสำนักพิมพ์อย่างฉัน
นี่แหละที่ตกใจกว่าใครเพื่อน! สำนักพิมพ์คาโดคาวะช่างกล้าหาญ
เสียจริง อย่างไรก็ตาม ในเมื่อได้รับโอกาสมาแล้วทั้งที ฉันก็
ตั้งใจจะครุ่นคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับเรื่องที่ทุกคนกลัดกลุ้ม และ
ให้คำแนะนำในแบบของฉัน

อีกอย่าง ฉันขุดเรื่องในอดีตของตัวเองมาเล่านิดหน่อยด้วย อย่างเรื่องที่โดนพ่อพาไปขายตัว จากนั้นก็ไปทำงานที่บาร์เกย์ พอหางานประจำทำได้ก็ดันโดนใช้งานเยี่ยงทาสอีก จะมีใครสนใจเรื่องพวกนี้ไหมเอ่ย ถึงโดยส่วนตัวแล้วฉันจะรู้สึกว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีอยู่นะ” หรือ “เป็นเรื่องที่เอามาเล่าที่สนุกๆ ได้” ก็เถอะ

ขอถามหน่อยสิ ทำไมเธอถึงซื้อหนังสือเล่มนี้มาละ มันมีคนอยากอ่านจริงๆ เหรอเนี่ย กระทั่งตอนนี้นั้นก็ยังคิดแบบนั้นอยู่เลย เขียนไว้ที่สายคาดปกด้วยดีไหมนะ พุดมากไปก็เท่านั้น รีบเข้าเรื่องเลยดีกว่าเนอะ

บทที่
1

ความสัมพันธ์กับคนอื่น

หากไร้ความยึดติด
ก็ไร้ความกังวลใจ

“อยากมีความสุข”
พวกที่พูดแบบนี้มักพบเจอ
แต่ความทุกข์เพราะคอยมองหา
สิ่งที่ขาดอยู่รำไป

ถ้าเอาแต่
เปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น
ไม่ว่าจะทำอะไรหรืออยู่ที่ไหน
ก็จะเป็นทุกข์อยู่ตลอดเวลา
ใช้ไหมล่ะ

เมื่อไม่สามารถคว้าความสุข
ระดับ 10 มาได้ จงมองความสุขระดับ 5
ที่มีอยู่ แต่ถ้ายังเป็นทุกข์อยู่อีก
การมองคนที่ด้อยกว่าเรา
ก็ถือเป็นทักษะการใช้ชีวิตอย่างหนึ่งนะ

คนที่อยากมีความสุขแต่ทำไม่ได้เนี่ยน่าจะมีมุมมอง
ความสุขแคบไปนะ พอได้ฟังปัญหากลุ่มใจของลูกค้าที่ร้าน
ฉันก็รู้สึกอย่างนั้นขึ้นมาเลย ถ้าเธอนึกภาพที่คนทั่วไปมองว่า
“นี่แหละความสุข!” แล้วชีวิตตัวเองไม่ได้เป็นไปตามนั้น เธอก็จะ
เป็นทุกข์ใช่ไหมล่ะ แหม คนอื่นก็คือคนอื่น ตัวเราก็คือตัวเรา
นะเธอ เกณฑ์ตัดสินมันมีแค่ว่า “เรารู้สึกมีความสุขหรือไม่”
เท่านั้นแหละ ทุกคนแตกต่างกันทั้งนิสัย อาหารจานโปรด และ
สิ่งที่ชอบ ทั้งที่เป็นแบบนี้ ทำไมเรายังต้องมีความสุขมองความสุข
เหมือนคนอื่น ๆ ด้วยล่ะ มันไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย ในการ
ขยายมุมมองความสุข เธอต้องลองลดระดับความสุขลงมาน้อย
ตัวอย่างเช่น สมมุติว่ากำหนดให้มีความสุขในระดับ 10 คือการ

แต่งงาน ถ้าเธอลองไปงานนัดบอดแล้วไม่เจอคนที่ถูกใจ เธอ
ก็อาจจะคิดว่าความสุขของตัวเองอยู่ที่ระดับ 0 แต่ความจริง
แล้วมันเป็นอย่างนั้นแน่หรือ การไป “งานนัดบอด” อาจทำให้
เธอมีความสุขในระดับ 5 ก็ได้ แบบว่ามีความสุขจังที่ได้เจอ
คนใหม่ ๆ อะไรทำนองนั้น ทุกอย่างขึ้นอยู่กับมุมมองเลยจ้า

ถึงเราจะกำหนดเอาไว้ว่า “อยากมีความสุขแบบนี้!” แต่
เมื่อต้องเลือกวิธีการที่นำไปสู่ความสุข เราก็อาจจะให้ความสำคัญ
สำคัญกับค่านิยมบางอย่างมากกว่า ฉันขอยกตัวอย่างที่สุดโด่ง
หนอยนะ ถ้ามีคนบอกว่า “อยากได้เงิน” ฉันก็จะแนะนำว่า
“งั้นก็ไปขายตัวซะสิ” ในกรณีแบบนี้คนส่วนใหญ่จะลังเลและ
อึกๆ อักๆ ว่า “เอ่อ เรื่องนั้นมัน...” สรุปก็คือ ศักดิ์ศรีอยู่เหนือ
สิ่งอื่นใดไงล่ะ หากทั้งมันไปไม่ได้ก็แสดงว่าสิ่งสำคัญที่สุด
สำหรับเธอไม่ใช่ “เงิน” หรือก็จะ ถ้าวางคั่นหาความสุขสำหรับ
ตัวเองตามแนวทางนี้ดู เธอจะเข้าใจเองว่าควรให้ความสำคัญ
กับอะไร

หากไม่ทำแบบนี้ เธอก็จะตัดสินใจว่าอะไรคือความสุข
ด้วยการเปรียบเทียบกับคนอื่นอยู่ร่ำไป ทำให้รู้สึกคับข้องใจ
ในทำนองว่า “ฉันไม่มีเงินเท่าคนคนนั้น” “ทุกคนแต่งงานกัน
หมดแล้ว แต่ฉันยังไม่มีแฟนเลย” ยิ่งเปรียบเทียบกับคนอื่น

มากเท่าไร เราก็จะยิ่งมองข้ามคนที่ด้อยกว่าเรา อย่าลืมว่า
ยังมีผู้คนอีกมากมายที่ตกกระท่ำลำบากยิ่งกว่าเรา ลองมองคนที่
ทำให้เราคิดว่า “ชีวิตฉันก็ไม่แย่นี่!” ดูบ้างก็ได้ ทำไมต้องมอง
คนที่ทำให้ตัวเองรู้สึกทรมานด้วยละ การมองคนที่ด้อยกว่าเรา
โดยเฉพาะเวลาที่ต้องการปลุกใจตัวเองให้ฮึกเหิมว่า “พยายาม
หน่อยดีกว่า” ถือเป็นวิธีที่ฉลาดนะ

ถ้าอยากเป็นที่รัก ก็จงกล้าที่จะถูกเกลียด
ถ้าไม่อยากถูกใครเกลียดเลย ชีวิตก็จะ
จบลงโดยที่ไม่ค่อยมีใครรัก คนแบบนั้น
จะอยู่หรือตายก็ไม่มีใครใส่ใจหรอก

แน่นอนว่าฉันไม่ได้จะบอกให้เธอไปทำเรื่องเลวร้าย
ที่ไม่อยากทำเพื่อให้ถูกเกลียด แต่หมายถึงให้เลิกคิดทำนองว่า
“อยากจะถูกออกไปตรงๆ จัง แต่พูดไปแล้วจะโดนเกลียด
ไหมนะ” ต่างหาก ถึงจะมีคนที่เกลียดเราเพราะเหตุผลนั้นอยู่
จริงๆ แต่ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย ปกติแล้วเราจะแบ่งแยกผู้คน
ออกเป็น 3 กลุ่มคือ “คนที่ชอบ” “คนที่เกลียด” และ “คนที่รู้สึก
เฉยๆ” แม้เราจะพยายามหลีกเลี่ยงการกระทำที่อาจทำให้ถูก
“เกลียด” อย่างสุดชีวิต แต่สุดท้ายแล้วเราก็กังไม่ถูกจัดไว้ใน
กลุ่ม “คนที่ชอบ” แถมถูกปิดไปอยู่ในกลุ่ม “คนที่รู้สึกเฉยๆ”
แทนเสียอย่างนั้น เธอจะกลายเป็นคนที่ไม่มีความหมายได้ เพราะ
คนอื่นไม่ถึงขั้นรู้สึกชอบหรือเกลียดเธอ ถ้าเธอมีเรื่องที่ดีกว่า

“พูดไปจะดีไหมนะ” ก็ลองพูดออกไปให้เป็นที่ยึดจำไว้ก่อนเถอะ ไม่อย่างนั้นเธอจะถูกอีกฝ่ายโยนทิ้งลงถังขยะแทนที่จะถูกจัดเก็บไว้ในโพลเดอร์ “คนที่ชอบ” อีกร้อยอย่างนะ เธอควรคิดว่าคนที่ “เกลียด” เธอมีมากเป็นสองเท่าของคน “ชอบ” เธอ ไม่ว่าเธอจะเป็นคนแบบไหนหรือทำอะไรไม่ต่างกันหรอกจะ ฉะนั้นเมื่อกำลังคิดถึงคนอื่นบ้างก็ได้ ถึงยังใจเธอก็ไม่มีทางถูกเกลียดจากคนทั้งโลกหรอก วางใจได้ ขนาดอาชญากรสุดโหดก็ยังอุตสาหมีแฟนคลับที่ชื่นชมว่า “หมอนี่ฉลาดจริงๆ” เลย

คนอื่นจะชอบเราหรือไม่ นั่นสุดท้ายแล้วปัญหาอยู่ที่ความเข้ากันได้ คนที่เกลียดคนปากแจ่วอย่างฉันมีอยู่นับไม่ถ้วน แต่ฉันไม่เห็นเป็นไรเลย เราแค่เข้ากันไม่ได้เท่านั้นเอง ไม่ต้องนิยามว่าใคร “นิสัยดี / นิสัยไม่ดี” หรือ “ใจดี / ใจร้าย” หรือขนาดสิ่งที่ทำให้แต่ละคนรู้สึกว่าเป็นใครสักคน “ใจดี” ยังแตกต่างกันเลย บางคนคิดว่าการช่วยชีวิตและจุดผิดพลาดโดยตรงไปตรงมาตอนที่เรามีปัญหากลุ่มใจคือความใจดี แต่บางคนก็คิดว่าการร่วมแบ่งปันความรู้สึกต่างหากที่เป็นความใจดี ซึ่งคนที่มึนมองตรงกันก็จะสนิทสนมกัน สรุปคือ ไม่มีใครที่นิสัยไม่ดีหรือใจร้ายหรอก ไม่มีใครได้เป็นที่รักของทุกคนบนโลกด้วย เพราะฉะนั้นเธอไม่ต้องไปยึดติดกับกรอบความคิดอันตื้นเขิน แล้วอดกลั้นไม่พูดหรือทำในสิ่งที่ใจปรารถนาหรอกนะ

ไม่ต้องฝึกพูดก็แก้ปัญหาคุยไม่เก่งได้นะ
แค่มี “ขอบเขตความสนใจ” ที่กว้างขวาง
ซึ่งนำมาใช้เป็นหัวข้อสนทนาได้
อีกฝ่ายก็จะพูดกับเราเองแหละ

ใครๆ ก็มักจะคิดว่า “คุยไม่สนุก = ไม่มีทักษะการสื่อสาร” แต่ต่อให้ไม่ถนัดพูด เราก็คุยเก่งขึ้นได้นะ ฉันมองว่าจุดบกพร่องของคนที่คุยไม่เก่งก็คือ “ขอบเขตความสนใจ” ฉันคิดอยู่เสมอเลยว่าคนส่วนใหญ่มักจะสนใจแต่สิ่งที่ตัวเองชอบที่ต่อยอดการสนทนาไม่ได้ก็เพราะเหตุนี้แหละ ถ้าไม่ถนัดพูดเธอจะลองเอ่ยถึงสิ่งที่อีกฝ่ายสนใจแล้วถามคำถามเกี่ยวกับสิ่งนั้นดูก็ได้

สิ่งที่จะกลายเป็นพื้นฐานในการสนทนาของเราก็คือ “ขอบเขตความสนใจ” นี่แหละ ฉันไม่ได้จะบอกว่าเธอต้องรู้ลึก รู้จริงไปหมดทุกเรื่องหรอกนะ แค่ติดตามข่าวสารหรือเทรนด์ต่างๆ แล้วรับรู้่ว่า “เรื่องนี้เป็นหัวข้อที่คนพูดถึงกันอยู่สินะ”

ก็พอ อย่างน้อยจำคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องไว้ก็ยังดี จะได้เอาไปถามคนอื่นได้ว่า “○○ คืออะไรหรอ” ถ้าเราไม่รู้อะไรสักอย่างก็จะตั้งคำถามไม่ได้เลยใช่ไหมล่ะ ฉะนั้นแค่รู้ไว้สักนิดก็ช่วยให้การสนทนาไปต่อได้ง่ายขึ้นแล้ว “ขอบเขตความสนใจ” คือกฎแฉที่จะดึงให้อีกฝ่ายพูดออกมา ลองขยายขอบเขตความสนใจให้กว้างขวาง แล้วเลือกเรื่องที่อีกฝ่ายน่าจะสนใจขึ้นมาพูดคุยดูสิ เท่านี้อีกฝ่ายก็จะพูดกับเราเองแหละ แถมการที่เราคอยรับฟังเขายังสร้างความประทับใจที่ดีได้อีกด้วย แบบนี้เลิศกว่าพวกที่เอาแต่จ้อเรื่องของตัวเองลิบลับ การจะเป็นคนที่สื่อสารเก่งนั้นไม่ต้อง “พูดให้ซ้ำซาก” หรอก แต่นี่เป็นแค่การวิเคราะห์ของฉันท่อนะ

แต่ถ้ายังงี้ก็ “อยากพูดให้ตลก” จริงๆ ลองศึกษาจากการพูดของดาราตลก หรือจะเลียนแบบคำพูดของเขาไปเลยก็ได้ ไม่มีใครรู้หรอกว่าเธอลอกมาจากใคร อีกอย่าง ถ้าใช้คำพูดที่เหนือความคาดหมาย อารมณ์ประมาณว่า “ใช้คำพูดนั้นในบริบทแบบนี้เนี่ยนะ!” ส่วนใหญ่คนก็ขำกันนะ ลองเก็บคำสำคัญไว้ในคลังคำของตัวเองเยอะๆ แล้วเอาไปใช้ตอนพูดคุยกับคนอื่นก็สะดวกดีนะ

คนที่มีทักษะการสื่อสาร
ไม่ใช่ “คนที่พูดอะไรตลกๆ”
แต่เป็น “คนที่คุยสนุก”
ต่างหาก

